

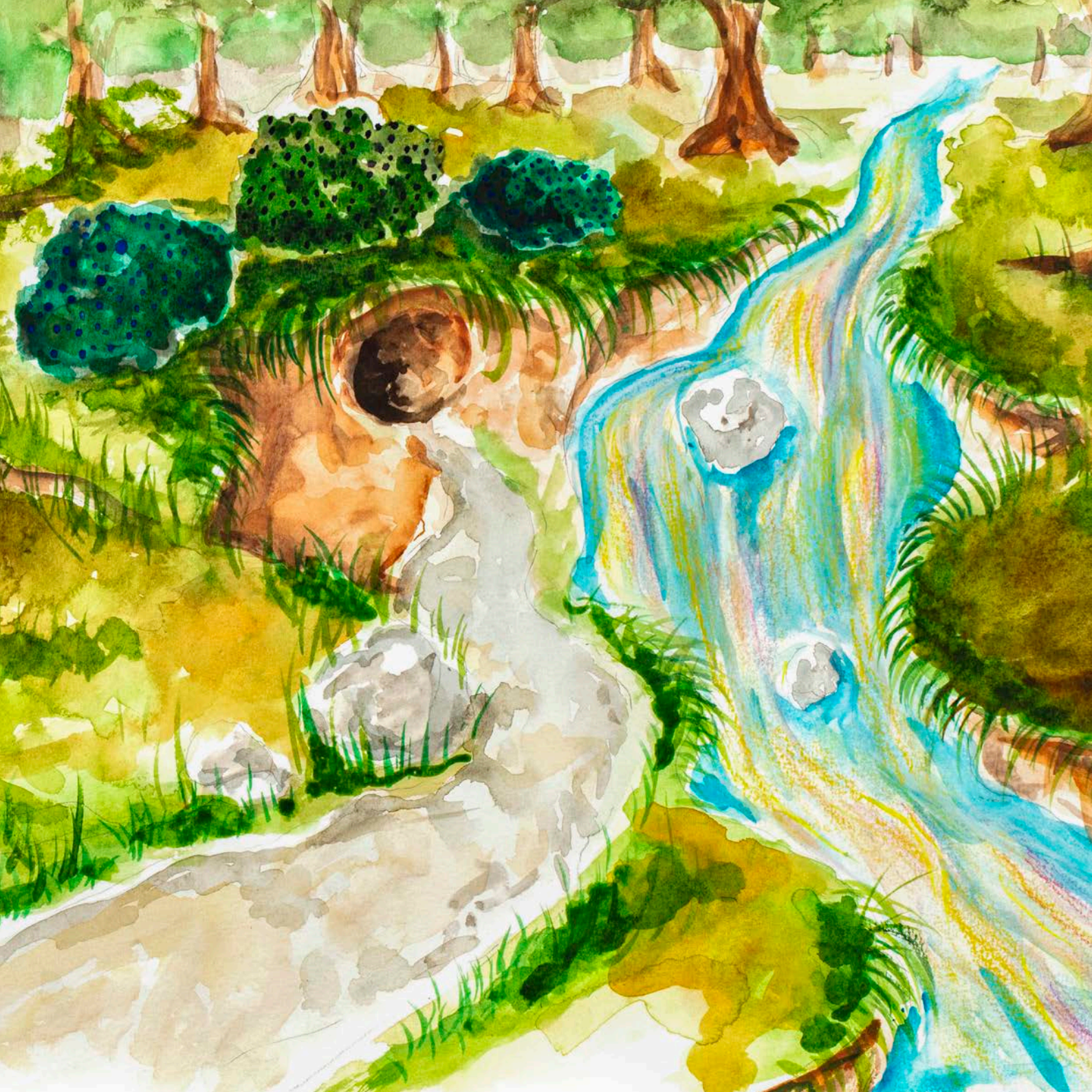
Milton i Hamborg

Forfatter M. D. Stromfeldt | Illustrator Lykke B. Jørgin

Milton i Hamborg

Forfatter M. D. Stromfeldt | Illustrator Lykke B. Jørgin

Forord

Mit navn er Milton og jeg er en skovkanin.

Jeg bor i en hule i den mest fortryllede skov. Ved indgangen til min hule løber der en lille rislende å. Forestil dig en smeltet magisk regnbue. Det er sådan, det rislende vand i min å ser ud.

Her leger jeg rigtig meget sammen med mine to verdens bedste venner Amanda og Conrad. Amanda er en sommerfugl og hun er altid i godt humør. Noget af det bedste hun ved er, når jeg fortæller historier.

Hun lytter nysgerrig og kan næsten ikke få nok. Når hun bliver begejstret, begynder hendes vinger at bevæge sig og summe.

Conrad er et meget forsigtigt pindsvin og han gør ikke noget uden at have tænkt sig rigtig godt om. Han er en meget klog verdens bedste ven og ved rigtig mange ting.

Når han bliver ivrig, begynder hans snude at vibrere. Nogle gange så meget, at hans snude-tip er lige ved at falde af.

Conrad kan også godt lide at lytte til mine historier, hver gang jeg kommer tilbage fra en af mine eventyrrejser.

I starten var det min bedstefars historier, jeg genfortalte. Men efter at jeg havde forstået og fundet magien i det gamle verdenskort og lommespejlet, som var de gaver, jeg fik af min bedstefar, kunne jeg selv tage til alverdens byer og hente mine egne historier.

Sammen med disse to gaver fik jeg også et brev, som viste sig at være en beskrivelse af, hvordan jeg kunne komme til en bestemt by i verden og hjem igen.

Der gik lang tid inden jeg fandt ud af, hvordan jeg kunne bruge gaverne fra min bedstefar. Det var Conrad, som hjalp mig med at tyde brevet og sammen fandt vi magien i både det fortryllede verdenskort og lommespejlet.

Når solen er rød og danser i vest
oplyses brombærbusken bedst

en eventyr-globus vil vise sig
åbn kortet og du er på vej

med armene først spring til en by
hvor solen står i øst og starter på ny

lad opdagelse og lærdom tilfreds-
stille din lyst
og spændende historier vil blive
din høst

dit lommespejl dig vil bringe hjem
blot fang solstrålelys fra vest og
vejen er nem

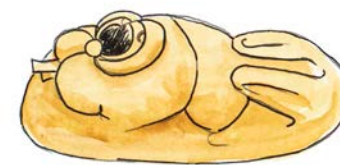
Kapitel 1 Et nyt eventyr

Conrad, Amanda og jeg havde haft nogle helt fantastiske dage i vores fortryllede skov. Solen havde danset lystigt henover den flotteste blå himmel, hvor ingen smilende pufskyer havde forstyrret den. Dens stråler havde varmet hulen så meget op, at vi havde følt det, som om vi sad i en ovn og var små lækre småkager, som var ved at blive bagt. Så varmt havde der været i hulen.

Vi var alle enige om, at den bedste leg vi kunne lege, var vandkamp udenfor i den magiske, smeltede regnbueå.

Som altid havde Amanda vundet alle vandkampene, fordi hun var verdensmester i at sprøjte vand på os med sine summende vinger. Når hendes vingespidser ramte vandoverfladen, kunne hun få det til at ligne et springvand, som gjorde os plaskvåde.

Det var verdens bedste leg med verdens bedste venner.

Aftensolen var ved at afslutte dagens dans i skumringens rødlige lys. Snart ville dens sidste stråler falde på brombærbusken, der voksede oven på min hules mosbelagte tag. Busken ville lyse op som en eventyrlig globus og åbne porten til det fortryllede verdenskort nede i min hule.

Det var ved at være tid til, at jeg tog på et nyt eventyr til en ny by ude i verden, hvor jeg kunne møde nye venner og opleve nye spændende ting.

Som altid var både Amanda og Conrad super spændte.

Amandas vinger summede ekstra højt og Conrads snudetip vibrerede ekstra meget af begejstring, hver gang jeg skulle afsted på eventyr. Rygsækken med lommespejlet var pakket.

Vi sad alle tre samlet i hulen. Amanda oppe på sin rod i loftet og Conrad og jeg på hver vores stol rundt om bordet. Jeg kunne næsten ikke vente til det magiske verdenskort åbnede sig, så jeg kunne tage et hovedspring ind i det og rejse til den næste by.

Dagen før havde vi talt om, hvilken by jeg skulle tage til. Måske fordi vi havde leget rigtig meget med vand, havde jeg fået den vildeste lyst til besøge en by, som både havde store skibe og masser af vand.

Conrad havde derfor brugt meget tid på at undersøge hvilken by i verden, der kunne opfylde mine ønsker. Han havde fundet en spændende by i Tyskland, som havde alt det, jeg gerne ville se. Derfor var vi alle tre blevet enige om, at mit næste eventyr skulle gå til Hamborg i Tyskland.

Nu kunne vi se et skarpt hvidt lys udenfor hulen og vidste med det samme, at brombærbusken havde forvandlet sig til en fortryllet lysende globus.

Idet verdenskortets ramme lyste op, var det tid til at tage af sted.

Følelsen af, at noget trak mig længere hen til kortet, blev stærkere og stærkere. Det var som om, det smilende sagde: "Velkommen tilbage, Milton."

Amanda og Conrad stod glade og vinkede på gensyn samtidig med, at de i kor sagde, at de glædede sig til at høre mine historier om Hamborg. Jeg smilede tilbage til dem, løftede mine arme op over hovedet, tog et hovedspring ind i kortet og vuptiiii.....

Kapitel 2

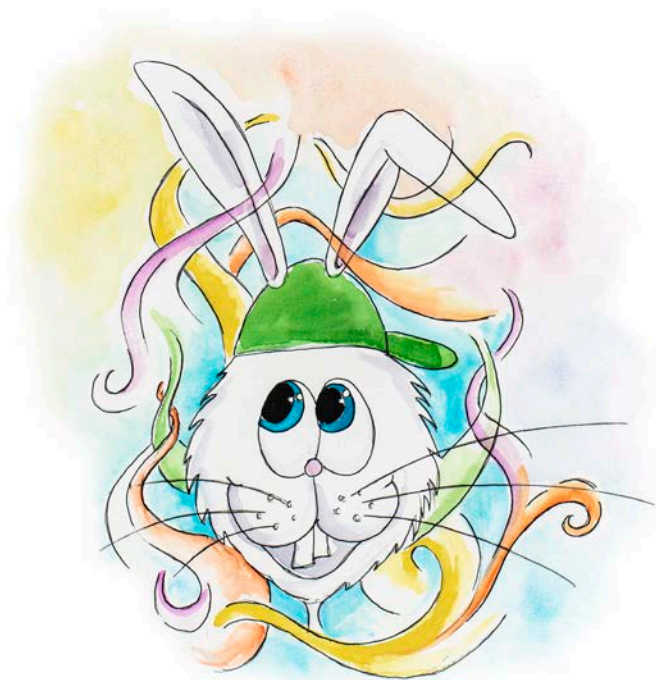
Velkommen til Hamborg Rathausplatz

Turen gennem porten i verdenskortet gav mig som altid en helt fantastisk kildren i maven. Farverne omkring mig lignede det magiske vand i min smeltede regnbueå.

Der gik ikke lang tid, før jeg spændt landede på en stor åben plads, hvor der stod en kæmpe stor bygning, som havde det smukkeste grønne tag. Jeg kiggede rundt og fik øje på noget vand ved siden af denne kæmpe store, smukke bygning.

Vandet fik mig til at tænke på min egen rislende regnbueå hjemme i den fortryllede skov. Det her vandløb var dog meget bredere end min egen å og farven var ikke som en smeltet regnbue, men mere som smeltet græs. Det havde en flot mørkegrøn farve og vandoverfladen glimtede ligesom diamanter, når morgensolens friske stråler ramte den.

Jeg var sikker på, at både Conrad og Amanda også ville synes, at det så flot ud.

Mens jeg stod i mine egne tanker, kom der en mand gående hen imod mig.

Han havde noget, som lignede en lang kæp bag sit hoved, der lå hen over skuldrene. I hver ende af kæppen var der en snor, hvor der var bundet en spand fast.

Han smilede venligt til mig, mens han nærmede sig. Da han kom helt tæt på, kunne jeg se, at det var spande med vand, som han bar på.

Jeg nikkede venligt til ham og rakte min hånd frem, mens jeg sagde: "Goddag!"

Manden med vandspandene nikkede til mig og sagde: "Guten Tag", som er tysk og betyder goddag.

Han fortalte, at borgerne i Hamborg kaldte ham Hans Hummel, men at jeg kunne kalde ham Hummel.

"Hvor kommer du fra og hvad laver du i Hamborg?"

Jeg svarede, at mit navn var Milton og jeg var kommet til Hamborg for en dag for at opleve deres utrolig seje by, hvor der var så meget vand, at byen nærmest lignede et kæmpestort vandland.

"Milton, velkommen til Hamborg. Hvis du er interesseret, så vil jeg meget gerne vise dig rundt i byen, for jeg kender den bedre end min egen bukselomme?"

Det var som om, at nogle af mine store sæbebobler i maven sprang af glæde. Jeg takkede ham mange gange ja.

Jeg vendte mig om mod den store bygning med det flotte grønne tag, mens jeg spurgte Hummel: "Hvad er det for en bygning?"

Han fortalte, at det var byens rådhus eller Rathaus, som det hedder på tysk. Her arbejder alle dem, der bestemmer i byen.

Han kiggede stolt op på bygningen, mens han fortsatte:

"Byen startede med at bygge rådhuset helt tilbage i år 1886. De var 11 år om at bygge det og da det var færdigt, havde det over 600 værelser. Vildt ik'?"

Jeg smilede lidt inde i mig selv og prøvede at forestille mig, at min verdens bedste hule havde over 600 værelser. Det ville godt nok være en sej hule og sikke meget plads Conrad, Amanda og jeg ville have til at lege på. Jeg kiggede op på Hummel og lyttede spændt videre til hans historie.

Pludselig fik jeg øje på nogle statuer, som stod oppe mellem vinduerne på rådhuset.

Der var også en utrolig smuk gudindeagtig statue på toppen af springvandet, som stod foran bygningen.

Jeg undrede mig over, hvem de skulle forestille at være.

Hummel kunne se, at jeg stod og kiggede på de forskellige statuer og begyndte at fortælle: "Milton – mændene, som du kan se oppe mellem vinduerne, er gamle konger og kejsere. De har alle gjort noget godt for byen og for at være helt sikre på, at de altid vil blive husket, har Hamborg by valgt at vise dem som statuer her på rådhuset."

Jeg kunne mærke, at jeg fik lidt røde kinder, da jeg spurgte, hvem den smukke gudindeagtige kvinde på toppen af springvandet var. Hummel grinede og gav mig ret i, at hun var meget smuk og at hun faktisk også var en rigtig gudinde.

"Hendes navn er Hygieia og hun er den græske gudinde for sundhed."

Sundhed, tænkte jeg, jamen hvorfor det? Jeg kiggede direkte ind i øjnene på Hummel og spurgte: "Jamen, hvorfor står hun her i Hamborg? Er byen da syg?"

Mens jeg ventede på hans svar, vippede jeg lidt frem og tilbage på mine fødder, for jeg kunne næsten ikke vente med at høre resten af historien.

Hummel var glad for, at jeg var så interesseret i Hamborg og fortsatte sin fortælling:

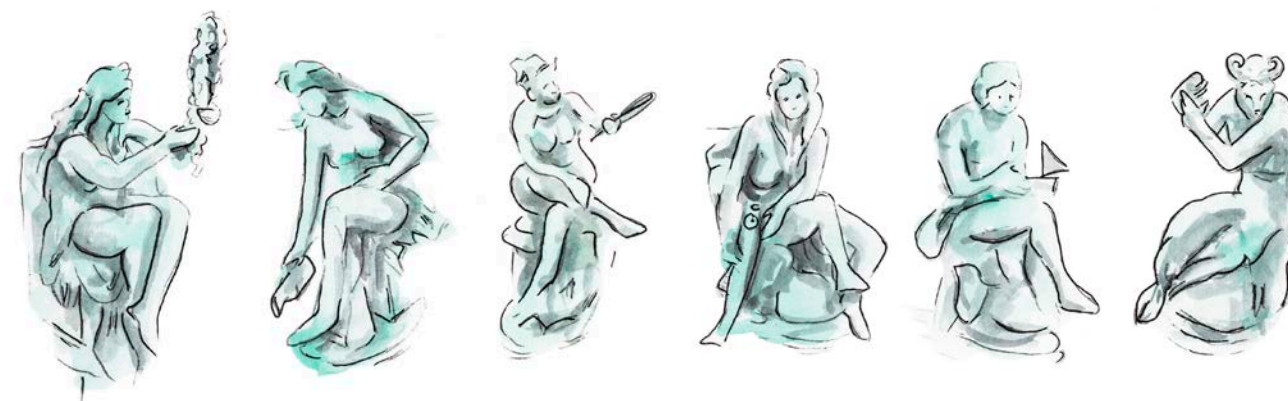
"Jo, ser du Milton! For over 100 år siden var der en slem sygdom, som hed kolera. Den ramte byen og mange hamborgere, som borgerne i Hamborg hedder, blev meget syge.

Efter at byen vandt kampen over den slemme sygdom og hamborgerne igen kunne være trygge, valgte dem som bestemte, at der skulle laves et springvand, hvor den græske gudinde for sundhed skulle stå på toppen.

Dragen ved hendes fødder skulle forestille den sygdom, som byen havde vundet over."

Han fortsatte ivrigt:

"Milton, hvis du kigger rundt om springvandet, kan du se 6 forskellige statuer, som hver viser det gode ved at have vand og hvordan du kan bruge det.

Der er 3 kvinder med en krans, en kande og et spejl, 2 mænd med en fisk og et skib og en faun med en muslingeskal."

Jeg så spørgende på Hummel og han vidste med det samme, at jeg ikke vidste, hvad en faun var. Inden jeg nåede at spørge, var han allerede gået i gang med at forklare. Hummel kiggede venligt på mig, mens han pegede over mod den statue, som var en faun og sagde:

"Milton, i et land som hedder Italien, ligger der en by, som hedder Rom. Der troede man i meget gamle dage på, at der fandtes skov-ånder med gedebukkeben og klove. De lignede mennesker fra navlen og op, bortset fra de spidse ører og små horn i panden.

Disse skovånder kaldte de for faunus, hvis de var mænd og fauna, hvis de var kvinder. Det var dem, som beskyttede landbruget og dyreflokke på jorden.

Jeg kiggede længe på springvandet med gudinden, dragen, de 6 statuer og alle de konger og kejsere, som stod og troned mellem vinduerne på 1. sal. Hummel spurgte, om jeg var okay, for jeg havde åbenbart stået længe i mine egne tanker. Jeg smilede til ham og fortalte ham, at jeg syntes, at det var fantastisk, hvor meget han vidste.

"Hummel, jeg føler mig helt lille, for der er så mange ting, som jeg endnu ikke ved."

Hummel lagde sin arm rundt om mine skuldre og sagde:

"Milton, jeg ved nøjagtig, hvordan det er at føle sig lille. Til gengæld ved jeg også, hvilket sted der er det bedste at vise dig nu, så du med garanti ikke vil føle dig lille mere."

Mine øjne blev store af spænding og ordene nærmest væltede ud af munden på mig, da jeg spurgte ham, hvor vi skulle hen.

Hummel sagde smågrinende, at han gerne ville vise mig byens Miniatur Wunderland.

Det var verdens største modeljernbanemuseum, hvor jeg kunne se togene køre gennem miniaturlandskaber og byer fra det meste af verden. Det ville bestemt få mig til at føle mig stor igen. Vi grinede højt, mens vi begyndte at gå ned mod Miniatur Wunderland.

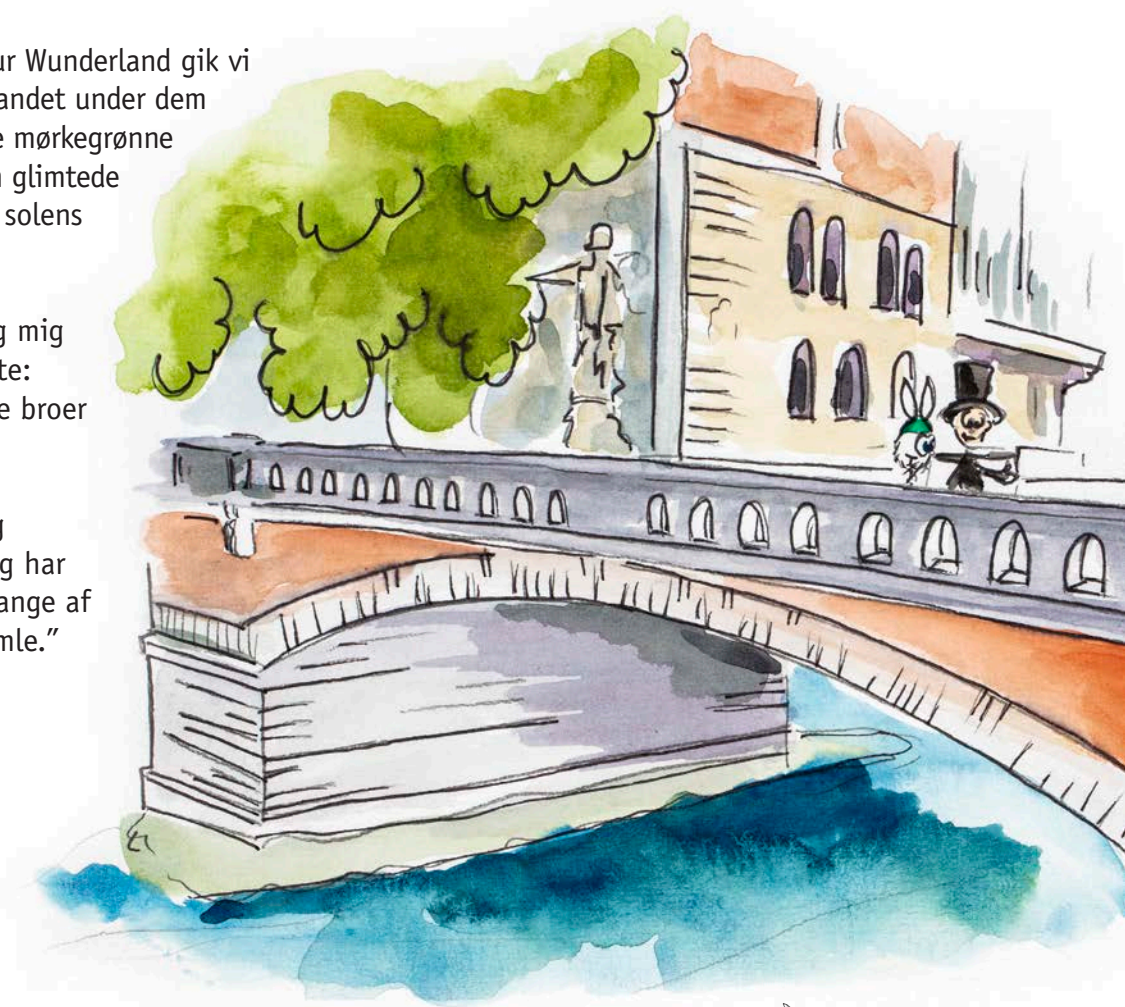
Kapitel 3

Miniatur Wunderland

På vej ned mod Miniatur Wunderland gik vi over flere broer, hvor vandet under dem havde den samme flotte mørkegrønne farve og vandoverfladen glimtede ligesom diamanter, når solens stråler ramte den.

Mens vi gik, vendte jeg mig mod Hummel og spurgte: "Hummel, er der mange broer i Hamborg?"

Han kiggede på mig og svarede: "Jep! Hamborg har over 2.800 broer og mange af dem er over 100 år gamle."

Jeg så op på ham og prøvede at virke rigtig klog og sej, da jeg svarede: "Det er jo klart, at der er så mange broer, når der er så mange vandløb."

Hummel satte farten ned, så spørgende på mig og sagde: "Milton, hvad mener du med vandløb?"

Jeg undrede mig over, at han ikke vidste, hvad jeg talte om og pegede ned på det grønne vand under broen. Hummel stoppede helt op og satte sine spande ned.

"Milton, al det vand du ser, som løber rundt i Hamborg by, er ikke vandløb vi kalder det kanaler. Man kan sige, at en kanal er et slags vandløb, hvor både kan sejle. De er næsten altid meget lange, men ikke så bredde.

Vandet i kanalerne kommer fra den store havn, som vi også kalder for et havnebassin. Der er rigtig meget vand i havnen og derfor kan den uden problemer godt dele sit vand med alle kanalerne i Hamborg, smart ik'?"

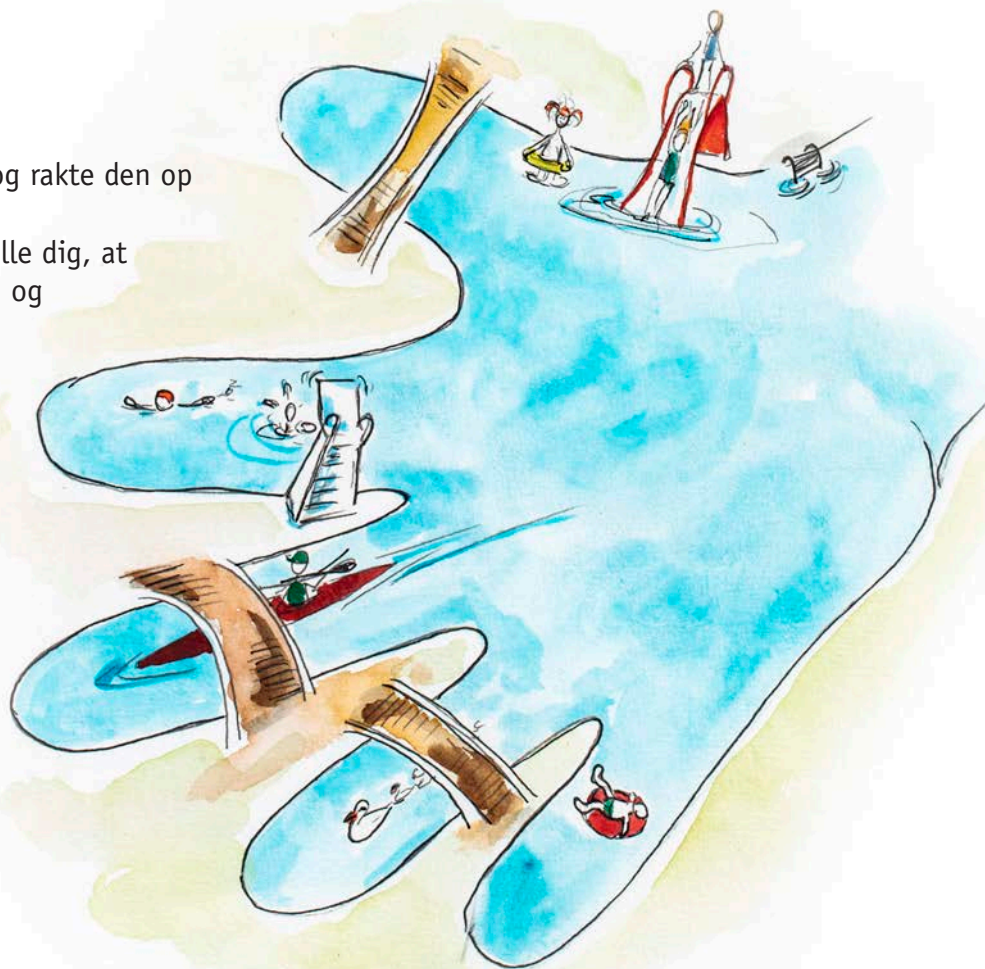

Hummel tog sin ene hånd frem og rakte den op i luften, mens han sagde:
 "Milton, prøv en gang at forestille dig, at min håndflade er et havnebassin og at mine fingre er kanaler, dem du kalder vandløb.
 Vandet i havnebassinet, min håndflade, løber ud i kanalerne, som er mine fingre."

Det var en god måde, Hummel forklarede det på og jeg forstod det meget bedre ved at kigge på hans hånd.
 Han tog igen kæppen over sine skuldre og vi fortsatte ned mod Miniatur Wunderland.

Mens vi gik videre, studerede jeg kæppen med de to snore med vandspande.
 Han kunne godt mærke, at jeg kiggede på ham.
 Jeg tog mod til mig og spurgte:
 "Hummel, hvad er det for en kæp, du går rundt med og hvorfor?"

Hummel fortalte, at det ikke var en kæp, men at man kaldte det for et åg. Med sådan et var det lettere at bære to spande, som godt kunne blive rigtig tunge, når der var vand i.

Inden jeg nåede at spørge om, hvorfor han egentlig gik rundt med sit åg og sine spande med vand, sagde han:
 "Milton, jeg vil rigtig gerne fortælle min egen historie senere på dagen, for nu står vi faktisk lige ved indgangen til Miniatur Wunderland."

Jeg blev helt overrasket, for jeg havde været så optaget af at lytte til Hummel, at jeg slet ikke havde lagt mærke til, at vi var fremme ved det næste sted, som han ville vise mig.

Jeg håbede, at jeg ville føle mig stor igen, når vi kom der ind. Ligesom Hummel havde lovet.

Da vi kom ind til den første udstilling, skete det noget helt vildt underligt.

Jeg stod som om, at jeg var frosset fast til gulvet. Mine sæbebobler i maven sprang en efter en, så store var de.

Jeg havde aldrig i mit liv set noget så sejt og så småt. Der var så mange detaljer, at jeg slet ikke kunne tælle dem. Måske kunne du sige, at der var over en billion-billiardbillimard detaljer.

Da jeg igen kunne bevæge mig, gik Hummel og jeg tættere på den første af de 9 forskellige verdener. Alle verdener var kopier af forskellige byer og lande.

Jeg tror godt, han vidste, at jeg var mundlam og at jeg syntes, at det her var en kæmpestor oplevelse. Hummel sagde ikke noget og lod mig suge

hele dette enorme og samtidig meget bittelille univers af modeltoge til mig.

Efter et stykke tid gik vi videre til den næste by og det næste land, som alle var bygget op med de sejeste små bygninger, træer, toge, biler og mennesker. Det hele så så virkeligt ud, at jeg flere gange fangede mig selv i at

vente på, at menneskene og bilerne skulle begynde og gå og køre. De, som havde lavet denne her udstilling, var virkelig dygtige.

Jeg tænkte på Amanda og Conrad og på hvor spændende en oplevelse, de ville synes, det her var.

Da vi havde besøgt de 9 forskellige verdener, var vi godt mættet af alle de indtryk, vi havde fået.

Hummel foreslog, at vi gik et sted hen, hvor vi kunne sidde lidt ned og få en tår at drikke og noget at spise.

Med alt det jeg havde oplevet indtil nu, havde jeg helt glemt at mærke efter, om jeg var tørstig og sulten. Da Hummel begyndte at tale om det, kunne jeg mærke, at jeg var tør som en ørken i munden og min mave var begyndt at rumle som torden.

Vi satte os i en bistro, som var lidt ligesom en restaurant. Den var i samme bygning som Miniatur Wunderland. Det var nogle vildt sjove stole, som vi sad i. Miniatur Wunderland havde i denne del af deres bistro valgt at bygge det op, som om man sad i et rigtig tog.

Min torden i maven var nu blevet så høj, at selv Hummel kunne høre den. Han smågrinede, mens han sagde: "Milton, lad os bestille noget vand og en bolle med en bøf i, så vi kan få det til at regne i din ørken-mund og stoppe din torden i maven."

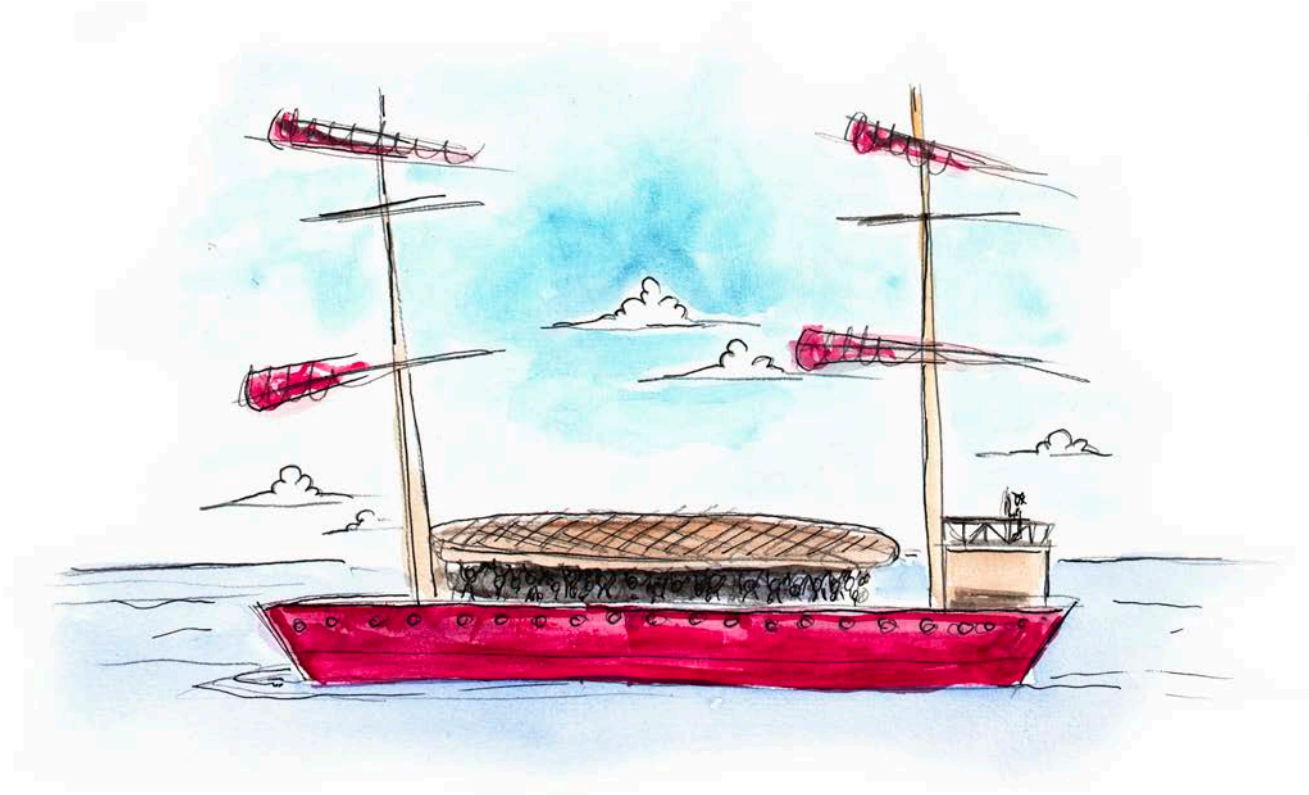
Mens vi slukkede vores tørst og stillede vores sult, forvandlede min ørken i munden sig til dejligt sted med masser af vand. Larmen af torden i min mave blev forvandlet til glade sæbebobler, som dansede rundt.

Hummel kiggede på mig og spurgte: "Milton, hvad vil du kalde det, som vi spiser lige nu?"

Jeg kiggede på bollen med bøffen: "Det kalder du selvfølgelig en hamburger."

"Det kan man godt kalde den," svarede Hummel med en lidt drilsk stemme. "Men vidste du Milton, at hamburgeren på en måde er blevet opfundet i Hamborg?"

"Whauu!" sagde jeg begejstret med hele munden fuld af hamburger.

Hummel grinede af mig, fordi jeg så sjov ud og fortsatte med at fortælle:

"Jep, det er faktisk derfor, at bøffen i dag hedder en hamburger.

I gamle dage havde man ikke brød omkring, men kun bøffen. Formen på bøffen gjorde det nemmere for folk at spise, samtidig med de gik rundt i byen.

Senere sejlede nogle hamborgere til et stort land vest på, som hedder USA og der startede de med at putte bøffen ind i en bolle, så man ikke blev så snasket, når man spiste den."

Jeg spiste videre, mens jeg prøvede at forestille mig, hvordan Amanda og Conrad ville reagere, når jeg fortalte dem, at jeg har været i byen, hvor de opfandt hamburgeren.

Da vi var færdige med vores vand og hamburgere, satte jeg mig tilbage i togstolen og tog på min helt egen tankerejse. Jeg forsøgte at huske alt det, jeg havde set og alle de historier, Hummel havde fortalt mig.

Det var ligesom om, at jeg så min helt egen film på indersiden af mine øjenlåg. Stemmerne fra de andre mennesker i bistroen forsvandt.

Det eneste jeg kunne høre, var lyden fra min egen film. Mens jeg på en måde sad i min helt egen biograf, blev jeg pludselig klar over, hvor meget jeg allerede havde oplevet her i Hamborg.

Har du nogensinde prøvet at se en film på indersiden af dine øjenlåg, i din helt egen biograf?

Hummel prikkede mig på skulderen og min film stoppede med det samme.

"Milton, jeg kan godt forstå, hvis du synes, at du har set rigtig meget her i Miniatur Wunderland. Alle udstillingerne tilsammen er nemlig lavet af mere end 15.400 meter togskiner, over 130.000 træer og over 263.000 menneskefigurer."

Tilbagelænet i togstolen prøvede jeg at forestille mig, hvor mange togskiner, træer og mennesker det egentlig var, men antallet var så stort, at min hjerne bare fortalte mig, at det var virkelig mange.

Måske kunne vi også her sige, at det var en milliard milliard milliard.

Med slukket tørst og ro i maven, var det blevet tid til at gå videre hen til et nyt sted.

Hummel ville gerne vise mig de historiske bygninger i Speicherstadt. Det var et sted med gamle pakhuse, lige ud til en af de mange kanaler dem du ved, som var fingrene på Hummels hånd.

Når skibene kom hjem til Hamborg fra et eller andet sted i verden, så var det i disse pakhuse, at man opbevarede godset, altså de ting som skibene havde med hjem.

Kapitel 4 Speicherstadt og Zitronenjette

Vi havde ikke gået ret mange minutter, før vi stod på endnu en bro. Da jeg kiggede ned i vandet, så det ud som om, at det havde skiftet farve. Det var ikke grønt længere, men mere en blanding mellem sort i bunden og rødlig på vandoverfladen. Diamanterne var også væk.

Jeg kiggede op på himlen for at se, om det var der, den rødlig farve kom fra.

Til min store overraskelse opdagede jeg, at solen allerede havde danset det meste af sin daglige dans henover himlen.

Det betød, at der ikke var mange timer til, at jeg skulle hjem til Conrad og Amanda.

Jeg glædede mig til at fortælle dem om alle de fuldstændig fantastiske oplevelser, Hummel havde givet mig.

Pludselig mærkede jeg, at Hummel blidt lagde sin ene hånd på min skulder, mens han med sin anden hånd pegede ud over kanalen og på pakhusene.

"Milton," sagde han med en rolig stemme. "Det her sted er hundredvis af år gammelt. Nogle af husene er desværre blevet ødelagt med tiden, men heldigvis har hamburgerne bygget de ødelagte pakhus op igen.

Du skal virkelig være dygtig for at kunne se, om det er de nye eller gamle pakhus, du sejler forbi, når du er på kanlrundfart."

Hummel var stadig i fuld gang med at fortælle, at man stadig bruger pakhusene til lager og at det faktisk er verdens største varehusdistrikt, som er et andet ord for pakhusområde.

Jeg tænkte, at det var godt nok mange skibe, som hele tiden skulle sejle ud i verden og hente alle mulige ting og sager.

Vi stod i et stykke tid og nød udsigten, mens jeg lavede en slags hovedrengøring oppe i min hjerne. Det var for at få skabt plads til endnu en fantastisk oplevelse, som skulle hjem og fortælles.

Har du nogensinde prøvet at have så mange informationer, at du også liiiiige skal gøre lidt rent oppe i din hjerne?

Hummel tog mig i hånden og foreslog, at vi sluttede min dag i Hamborg af ved at gå ned og tage en kanalbåd, så jeg også kunne se Hamborg by fra vandsiden.

Jeg klappede begejstret i mine hænder og takkede ja. Det var jo lige netop det, jeg havde stået og tænkt på og nu blev det til virkelighed.

Det ville blive så sejt, når jeg skulle fortælle Amanda og Conrad om bådturen. Jeg var sikker på, at Amanda ville synes, at det var vildt spændende og Conrad ville nok være lidt mere betænksom.

Men jeg var klar til at udforske Hamborg fra vandsiden.

Vi gik ned til kajen, hvor kanalbåden sejlede fra. Hver gang jeg tog et skridt, kunne jeg mærke, hvordan mine sæbebobler skvulpede i maven.

Hummel fortalte mig, at han på kanalrundfarten gerne ville vise mig endnu en af byens smukke bygninger.

Det var deres koncertsal, som hedder Elbphilharmonie. Bygningen er meget kendt for den specielle måde, den ser ud på.

Jeg prøvede at forestille mig, hvordan en speciel bygning i Hamborg så ud. Var det mon farven eller formen eller måske det, som bygningen var lavet af, der gjorde den speciel. Jeg var spændt på at se den – tænk hvis den nu var lavet af slik.

Vi havde ikke gået særlig langt, før vi var fremme ved kajen, hvor kanalbåden ville lægge til. Mens vi ventede, fik jeg øje på et billede af en dame, som Hummel havde i sin lomme.

"Hummel, hvem er damen på billedet, som stikker op af din lomme?"

Han fortalte, at hun var en kendt citronsælger, som levede for over 100 år siden. Dengang gik hun rundt i gaderne og solgte sine citroner ved at råbe 'Zitrone, Zitrone' rigtig højt og rigtig længe. Derfor havde hun fået sit kælenavn Zitronen-jette.

Jette kom faktisk fra hendes rigtige navn, som var Henriette. Jeg syntes, at hun lød som en hyggelig person.

Hummel forklarede, at hun i dag står som en statue på LudwigErhardStraße 7, som ikke lå så langt væk fra, hvor vi var nu.

Han tog billedet af Zitronen-jette op af lommen og rakte det til mig.

"Du skal holde godt fast på det og pas på at vinden ikke snupper det, for det kan godt blæse lidt her ved vandet."

Jeg kiggede på billedet og kunne se, at hendes ene pegefinger nærmest så ud som om, den var lavet af guld.

"Hummel, hvorfor er Zitronen-jettes ene pegefinger guldagtig?" spurgte jeg med nysgerrig stemme.

Han så ud, som om han skulle til at fortælle noget magisk og det gjorde faktisk han også.

Kender du det, når du bare kan se på andre mennesker, at NU vil de fortælle noget helt vildt sejt og spændende?

”Jo ser du Milton, hamburgerne har igennem mange år fortalt en historie om, at Zitronenjette har en fortryllet guldagtig pegefinger. Når du gnider på den, vil det kunne bringe dig lykke. Der er mange hamburgere og byens gæster, som går ned og besøger Zitronenjette og rører ved hendes pegefinger. Måske du kan prøve det, næste gang du kommer.”

Det ville jeg helt sikkert gerne. Det kunne da være dejligt at få lykke med på mine opdagelsesrejser rundt omkring i verden.

Synes du ikke også, at det kunne være sejt at se og røre en fortryllet guldagtig pegefinger?

Jeg havde været så optaget af historien om Zitronenjette, at jeg slet ikke havde lagt mærke til, at kanalbåden havde lagt til kaj. Det var først, da kaptajnen havde tudet med sit kanalbåds-horn, at vi opdagede det. Det gjorde vi til gengæld også, for både Hummel og jeg hoppede op i luften ved lyden.

Vi grinede lidt af hinanden, for vi havde set lidt sjove ud, da vi var blevet forskrækket.

Da vi kom ombord, fandt Hummel et godt sted, vi kunne sidde, så jeg havde den bedste udsigt til Hamborg by fra vandsiden.

Kapitel 5

Kanalrundfart, Hummel og hjemturen

Da vi sejlede væk fra kajen og forbi den fuldstændig fantastiske koncertsal Elbphilharmonie, kunne jeg tydelig se, hvad det var Hummel mente med, at bygningen så lidt speciel ud.

Det så nærmest ud som om, der var vand oven på bygningen, ligesom om den stod nede på havets bund. Jeg syntes, at det var en sjov måde de havde bygget denne her koncertsal på.

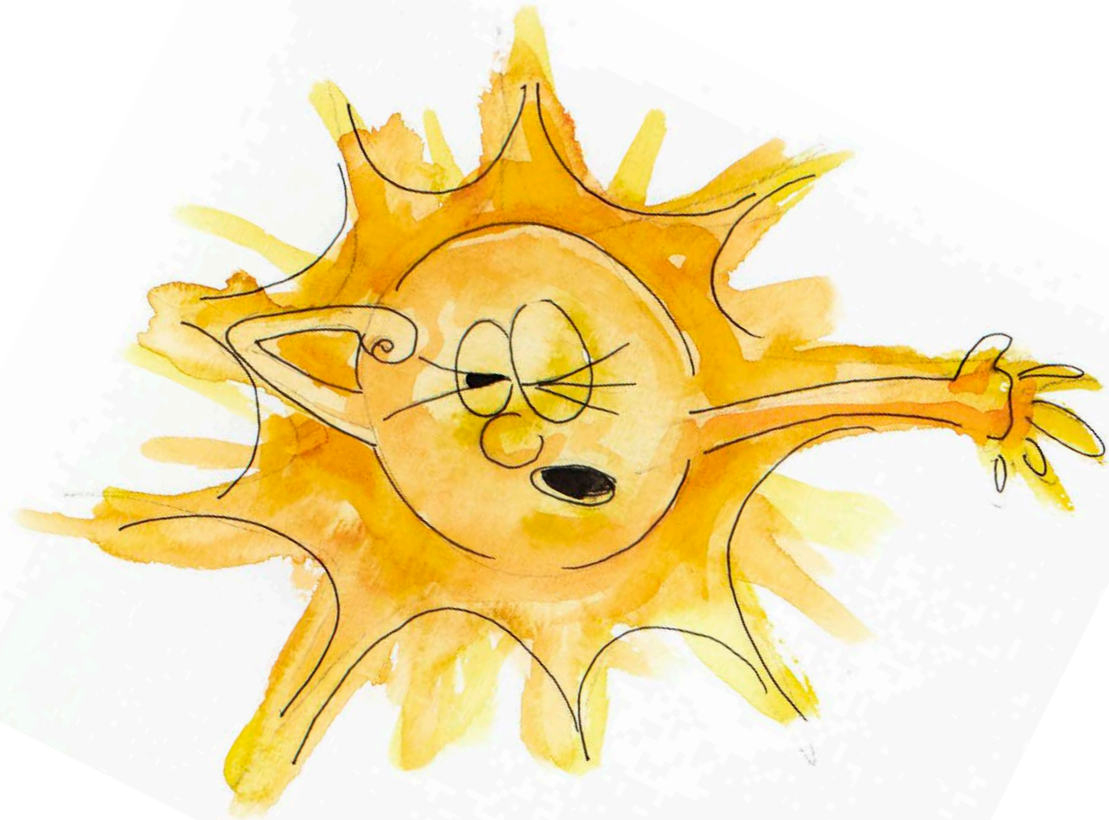
Jeg spærrede mine øjne helt op, så jeg kunne se, hvad bygningen var lavet af. Den var selvfølgelig ikke lavet af slik, men af mursten.

Det ville sikkert heller ikke være særlig smart, hvis de havde bygget koncertsalen af slik.

Tænk på alle de mennesker, som besøgte den hvert år. De ville måske alle sammen tage en lillebitte bid af bygningen, fordi de simpelt hen ikke kunne lade være – og pludselig ville den være væk.

Jeg ved godt, at det nok var en fjollet tanke, men den var sjov at lege med.

Himlen var nu blevet endnu mere rødorange og det så ud som om, at solen gabte og strakte sig efter en lang dag.

Jeg vidste, at der ikke var ret lang tid til, at jeg var nødt til at sige farvel og tak til Hummel og Hamborg.

Men inden jeg gjorde det, skulle jeg høre Hummels egen historie. Måske ville jeg endelig få at vide, hvorfor han gik rundt med de to vandspande.

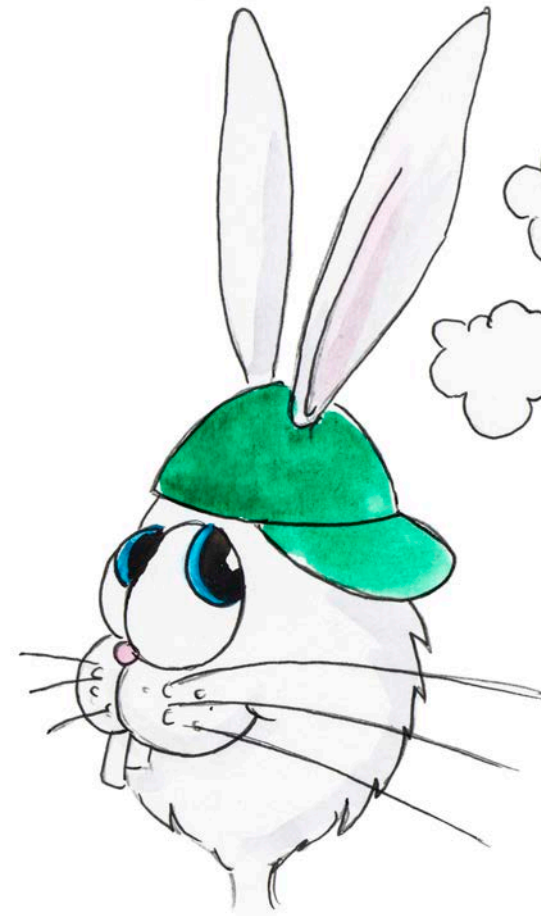
Hummel havde vendt sig halvt om, så han

kunne se mig. Han så ud, som om han var klar til at fortælle sin historie.

"Milton, vil du stadig gerne høre min historie?" spurgte han.

Jeg tog ham i hånden og sagde:
"Hummel, det er en af de historier, som jeg har glædet mig allermest til at høre."

Han smilede sødt til mig og jeg havde det som om, at der var en dejlig varm følelse, der løb gennem min kaninkrop. Jeg var spændt på at høre, hvad Hummel ville fortælle.

"Milton, kan du huske, da vi mødte hinanden på rådhuspladsen tidligt i morges? Jeg præsenterede mig som Hans Hummel, for det er det, hamborgerne kalder mig."

Jeg havde ikke lagt mærke til, hvordan han havde sagt det, men nu hvor jeg tænkte tilbage, kunne jeg godt høre, at det lød lidt underligt.

Jeg kiggede på ham og spurgte:
"Hvis det er noget, som hamborgerne har valgt at kalde dig, hvad er så dit helt rigtige navn?"

Hummel svarede, at hans rigtige navn var Johann Heinrich Bentz og fortsatte:

"Da jeg var ung, flyttede jeg ind i en lejlighed, hvor der før havde boet en soldat, som hed Daniel Christian Hummel.

Denne soldat var elsket af mange børn, fordi han altid gav sig god tid til at fortælle dem spændende historier, fra den gang han var i krig.

Jeg tror, jeg fik mit kælenavn Hans Hummel, fordi jeg flyttede ind i den lejlighed han havde boet i."

Jeg syntes, at det var en sød fortælling, men kunne samtidig se på Hummel, at han ikke så glad ud og spurgte ham, hvorfor han så trist ud.

Han forklarede, at selvom hans kælenavn kom fra en højtelsket soldat, betød det ikke, at børnene i gaden kunne lide ham. Faktisk drillede de ham altid, når han kom gående med sine to spande vand.

De råbte altid 'Hummel Hummel' efter ham, fordi de vidste, at han ikke kunne løbe efter dem, når han bar rundt på sine vandspande.

Nu så han lige pludselig både ked af det og flov ud, men han fortsatte med at fortælle: "Og ved du hvad Milton? En dag blev deres drillerier bare for meget for mig, så jeg vendte mig om og råbte 'mors mors' efter dem."

Jeg kiggede på Hummel:
"Er det slemt at råbe det? Hvad betyder det?"

Hummel kiggede på mig et stykke tid, inden han svarede. Det var, som om han ikke rigtig vidste, om han skulle, kunne, måtte svare på mit spørgsmål.

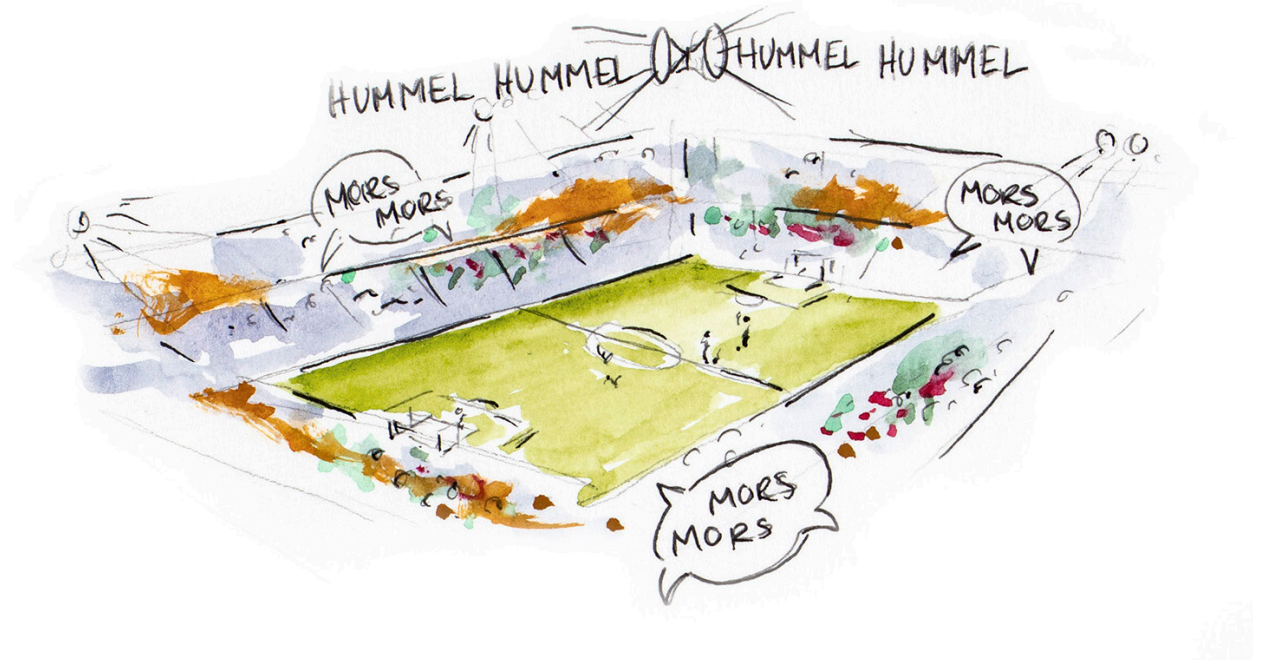
Til sidst fortalte han:
"Milton, på gammelt plattysk betyder det, jeg råbte efter børnene faktisk, rend mig i røven."

Det gav et helt gib i mig og jeg sagde til Hummel, at sådan måtte man da ikke tale. Det røg simpelthen ud af munden på mig, måske fordi jeg var blevet overrasket og også lidt rystet.

Har du nogensinde oplevet det, at du nogle gange siger noget uden at tænke først?

Han så ud, som om han skammede sig og undskyldte. Jeg fik helt ondt af ham og overvejede, hvordan jeg kunne gøre hans humør godt igen. Jeg havde ikke lyst til at sige farvel til Hummel, når han var trist. Men pludselig var det som om, at hans humør blev bedre igen.

Hummel rettede sig lidt op og begyndte at smile, mens han sagde:
"I dag er den sætning 'Hummel Hummel! mors mors!' faktisk blevet berømt i hele Hamborg.

Hvis du går ind og ser en fodboldkamp, kan du måske opleve, at når et af holdene scorer et mål, vil manden i højttalerne råbe: 'Hummel Hummel!' og publikum vil svare: 'mors mors!'. Det er da lidt sjovt, ik'?"

Jeg kom til at grine, fordi jeg faktisk syntes, at det lød lidt skægt selvom det, der blev råbt, ikke var særlig pænt.

Vi sad et øjeblik uden at sige noget til hinanden. Udsigten fra kanalbåden ind mod Hamborg by var fuldstændig fantastisk. Jeg vendte mig mod Hummel og spurgte: "Hummel, vil du ikke nok fortælle mig, hvorfor du går rundt med det der åg og dine spande med vand?"

Han nikkede og sagde:

"Jo Milton, nu skal du bare høre! I meget gamle dage var jeg det, som man kalder en vandbærer."

Det var mit job at sikre, at hamborgerne havde vand i deres lejligheder. Dengang kunne man ikke bare tænde for en vandhane, for der var ikke nogen."

Jeg kiggede undrende på Hummel og spurgte: "Jamen, var I så ikke altid super tørstige? Og hvordan gik I i bad eller vaskede jeres hænder?"

Han svarede smågrinende:

"Milton, dengang havde vi ikke nogen vand-rør, som kunne få vand til at løbe hele vejen op i de forskellige lejligheder. Derfor havde man vandbærere som mig. Det vand, som jeg og alle de andre vandbærere kom med, var det

som hamborgerne brugte, når de lavede mad, gik i bad og vaskede deres hænder."

Jeg var imponeret over det som Hummel fortalte og sagde:

"Whauu! så har du godt nok båret rundt på mange spande med vand. Og hold da op, hvor har du hjulpet mange mennesker. For mig lyder det som om, at du havde et af de allervigtigste jobs i hele byen."

Hummel takkede mig for mine pæne ord. Jeg kunne se på ham, at han blev glad og stolt over det, jeg havde sagt.

Da vi kiggede ud og nød udsigten fra vand-siden, kunne vi se, at vi havde sejlet et godt stykke, mens Hummel havde fortalt sin historie.

Pludselig fik jeg øje på nogle gigantiske kraner. I det samme sejlede vi lige forbi et kæmpestort skib, hvor der stod tusindvis af metalkasser på dækket. Kranerne var ved at flytte endnu flere af disse metalkasser fra landsiden og over på skibet.

Jeg spurgte Hummel, hvad det var for nogle kasser, jeg kunne se og han fortalte mig, at

man kaldte dem containere og at der kunne være alle mulige ting i sådan nogle. Skibene sejler containerne til et andet land, nogle gange helt om på den anden side af jordkloden.

Et stort lastskib kan have over 17.000 containere om bord. Det var virkelig mange metalkasser, tænkte jeg og hold da op, hvor skulle skibet sejle langt.

Nu var himlen ildrød og jeg stak hånden ned i min rygsæk for at tage lommespejlet frem. Det var tid til at sige farvel og tak til Hummel og Hamborg.

Jeg gav Hummel et kæmpe tak-kram og sagde, at jeg var utrolig glad for, at han havde brugt tid på at vise mig sin flotte by.

Han krammede mig tilbage og sagde, at han virkelig også har nydt dagen i mit selskab og hvis jeg nogensinde kom igen, ville han rigtig gerne vise mig deres over hundrede år gamle Zoo Tierpark Hagenbeck. Han ville også gerne vise mig Børnemuseet KL!CK, hvor du kan lære om verden ved at lege og eksperimentere. Der er også Hamburger Dungeons om middelalderen, som godt kan være lidt uhyggelig.

Hummel ville også rigtig gerne vise mig nogle af Hamborgs mange parker og legepladser. Specielt blomsterparken Planten un Blomen, som har Europas største japanske have og en fuldstændig fantastisk legeplads med vand-rutchebaner og utallige klatrestativer.

Jeg ville altid kunne finde ham på hjørnet af Rademachergang og Breiter Gang. Hummel lagde hænderne på mine skuldre og sagde:

"Milton jeg håber, at Amanda og Conrad bliver glade for de historier, som du nu skal hjem og fortælle dem."

Jeg rejste mig fra sædet i kanalbåden og gik ud på midtergangen, så jeg bedre kunne fange dagens sidste rødorange solstråler.

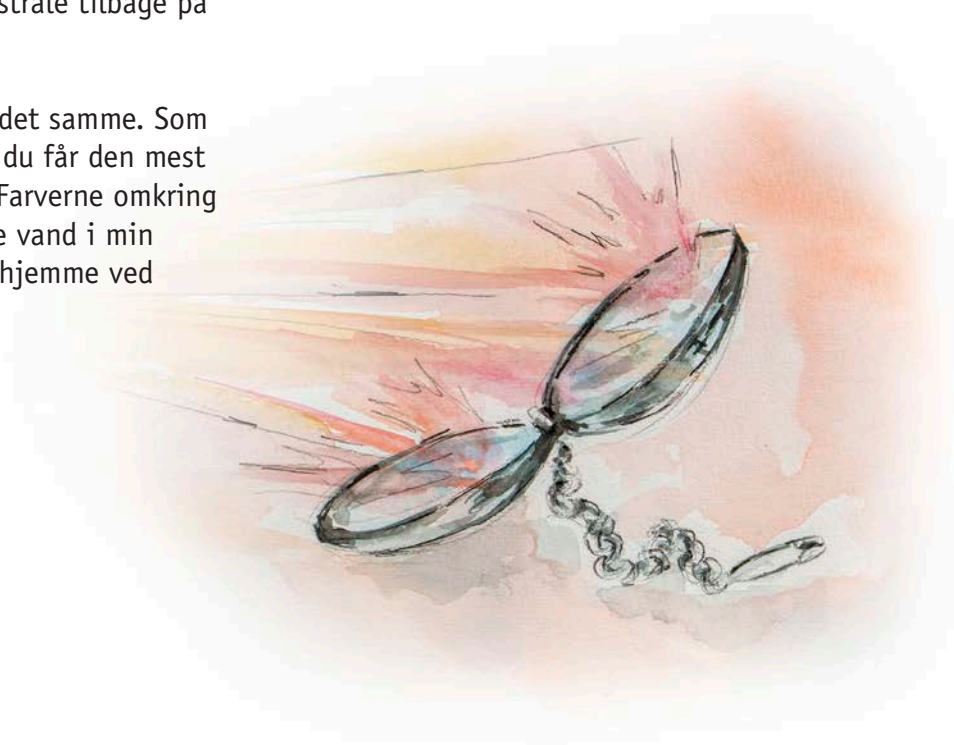
Jeg havde kun lige fået rakt lommespejlet frem mod lyset, da solens aftenstråler ramte det og kastede en kraftig lysstråle tilbage på mig og... vuptiii!

Jeg genkendte følelsen med det samme. Som en tur i en rutchebane, hvor du får den mest fantastiske kildren i maven. Farverne omkring mig lignede igen det magiske vand i min rislende, smeltede regnbueå hjemme ved min hule.

Tre blink senere var jeg tilbage i min helt egen verdens bedste hule, sammen med mine verdens bedste fantastiske venner Amanda og Conrad.

Amandas vinger summede og Conrads snude-tip vibrerede. De var begge klar til at høre om mit nye eventyr.

Da vi var samlet rundt om bordet i min hule, gik jeg i gang med at fortælle om mine oplevelser og historier fra byen Hamborg i Tyskland.

Milton i Hamborg

Copyright © 2018 Milton ATW ApS

All right reserved

Tekst: M. D. Stromfeldt

Illustrationer: Lykke B. Jørgin

Grafisk Design: ADATO

Tryk: Toptryk Grafisk

1. udgave, 1. oplag

Printet in Denmark, 2018

ISBN: 978-3-96541-004-6

www.milton-around-the-world.com

Andre bøger i serien:

Mit navn er Milton! ISBN: 978-3-96541-000-8

Milton i Berlin. ISBN: 978-3-96541-002-2

Milton i København. ISBN: 978-3-96541-006-0

Gengivelse af denne bog eller dele af den er ikke tilladt ifølge gældende dansk lov om ophavsret. Dog er det tilladt at bringe et kort uddrag i omtale eller anmeldelser.

Kaninen Milton er tilbage i sin fortryllede skov med sine to verdens
bedste venner Amanda og Conrad. Milton, som er modig og nysgerrig,
vil gerne udforske verden og lære nye steder at kende.

Et af hans højeste ønsker er at blive den sejeste opdagelsesrejsende.
Ved hjælp af to magiske gaver, som han har fået af sin bedstefar,
kan hans ønske måske gå i opfyldelse.

Tag med Milton, når han springer ind i sit magiske verdenskort og tager til Hamborg.

Sammen kan I to blive verdens bedste opdagelsesrejsende.
Er du klar?

ISBN 978-3-96541-004-6

9 783965 410046 >